

เทศน์เช้า วันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๕๒

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เราเป็นชาวพุทธ เราคิดว่าเราเกิดมาพบพุทธศาสนา แล้วเราก็มั่นใจว่าพุทธศาสนา เป็นคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า.. ไซ้! เป็นคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมแล้ว แต่ในปัจจุบันนี้ เห็นไหม ดูทางโลกนะ อย่างเวลาเขาเล่นแชร์กัน แชร์ลูกโซ่มันมีความน่าเชื่อถือไหม?

แมดคือก๊อชี่นี้คูสิก็หมิ่นล้าน แล้วคนที่ไปเล่นแชร์ของเขานี้ละ ธนาคารในญี่ปุ่น ธนาคารในยุโรปทั้งนั้นเลย ลงไปเล่นแชร์กับเขา แล้วถ้าเศรษฐกิจมันไม่ทรุด เรื่องมันยังไม่แดงขึ้นมา แล้วแมดคือก๊อชี่มีคนเดียวมาตลอดนะ ทางวิชาการก็บอกมันเป็นไปไม่ได้ มันเป็นไปไม่ได้ แต่คนเห็นผลประโยชน์ของมัน เห็นผลการตอบแทน เห็นผลที่ตอบแทนขึ้นมา เราลงทุนกับเขาไปมหาศาลเลย แล้วก็คนเดียวมาตลอด แต่เราก็คิดว่าผลประโยชน์ๆ ไซ้ไหม? นั่นแชร์ลูกโซ่ทางโลกนะ

เดี๋ยวนี้มันมีแชร์ลูกโซ่ทางธรรม แชร์ลูกโซ่นะเป็นแชร์เลย เราไปลงทุนกัน ลงทุนแล้วถ้ามันไม่จริงขึ้นมา มันจะเป็นความจริงไหม? มันเป็นความจริงไปไม่ได้ แล้วก็คนเดียวอยู่นะ แต่เพราะอะไร? เพราะความโลภ ความโลภ เห็นไหม นี่ลัดสั้นแล้วมันทำได้ง่าย ทำได้ง่าย แต่ผลตอบแทนมันเป็นไปไม่ได้หรอก

ดูทางโลกนะ เวลาทำธุรกิจกันมันมีผลตอบแทนที่มันเป็นไปได้ พอมันมีผลตอบแทนที่มันเป็นไปได้ ทางวิชาการเขาพิสูจน์ได้ทั้งนั้นแหละ แล้วในการประพฤติปฏิบัติเราก็เหมือนกัน ถ้ามันเป็นทางธรรมนะ เวลาผลตอบแทนมามันต้องเป็นความจริง ผลตอบแทนที่เป็นความจริง!

คูสิเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมา เห็นไหม เราจะสอนได้อย่างไร? ทอดธุระเลยนะ แล้วเวลาจะไปรื้อสัตว์ขนสัตว์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารถนามารื้อสัตว์ขนสัตว์ เข้าต้องเล็งญาณเลย เล็งญาณว่าจิตที่มันพร้อมที่จะ

รับธรรมะใหม่? นิจิตที่มีวิฤติภาวะที่จะรับธรรมได้ ถ้ารับธรรมได้นะ ถ้าไม่ไปโปรดคน
นี้ คนนี้จะเสียโอกาส ต้องไปเอาคนนี้ก่อน

นี่เขามีโอกาสได้นะ ไม่ใช่โอกาสได้แล้วจะได้ตลอดไป เวลาองค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าบิณฑบาตไป เห็นใหม่ มันมีทุกตะเจี๊ญใจ ๒ คน เป็นคนขอทาน องค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบิณฑบาตไป ผ่านไปแล้วยิ้มเลย พระอานนท์บิณฑบาต
พระอานนท์เป็นปัจฉาสมณะเดินตามไป พอเห็นเท่านั้นแหละ เห็นพระพุทธรูปยิ้มมัน
ต้องมีเหตุผล

นี่พอเข้าขึ้นมาพระพุทธรูปเจ้าเล็งญาณ สูดท้ายแล้วออกบิณฑบาต ตอนบ้ายก็สอน
ญาติโยม พอหัวค่ำเทศน์สอนพระ เวลาเทศน์สอนพระนี่พระอานนท์ถามว่า

“ตอนเช้าที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายิ้มเพราะอะไร?”

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า “เห็นใหม่ ทุกตะเจี๊ญใจ ๒ คนที่นั่งอยู่ตอน
เช้า ที่เขาเป็นขอทานนั่นนะ นั่นแหละถ้าเขาได้พบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามา
ก่อนนี้ อย่างน้อยเขาจะต้องได้เป็นพระอนาคามี”

นี่ไง เขามีโอกาสอยู่ แต่ถ้าเมื่อก่อนนี้ได้พบ เมื่อก่อนนี้! แต่ในปัจจุบันนี้
พระพุทธรูปบิณฑบาตไป ผ่านเขาไปเหมือนกัน ผ่านเขาไป เห็นใหม่ แต่เขาเป็นทุกตะ
เจี๊ญใจเพราะอะไร? เพราะเดิมเขาเป็นเศรษฐี แล้วเขาติดเล่นการพนัน เขาโดนคดีโกงจน
หมดเนื้อหมดตัว พอหมดเนื้อหมดตัวเป็นทุกตะเจี๊ญใจมาขอทาน

จิตใจ! จิตใจตอนเป็นเศรษฐี เป็นมหาเศรษฐี จิตใจมันมีความสุขของมัน มัน
พร้อมที่จะรับธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่พอเป็นทุกตะเจี๊ญใจ จิตใจ
คนเศร้าหมอง จิตใจคนทุกข์ระทมใจ ฟังธรรมะรู้เรื่องใหม่? นี่ไงโอกาสของคนเห็นใหม่
ขณะที่พบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเหมือนกัน แต่เห็นเวลาต่างกันมันยังไม่ได้ผล
เลย แล้วนี่ผลตอบแทน ผู้ที่รับผลตอบแทน คนรับมันมีวิฤติภาวะจะรับไหม?

ในการประพฤติปฏิบัติธรรมของเรานี้จริง ถูกต้องนะ ทาน ศีล ภavana.. ระดับ
ของทาน ระดับของศีล ระดับของภavana ผลการกระทำแล้ว ถ้าพูดถึงการประพฤติปฏิบัติ
การทำบุญกุศลทั้งหมด ผลของมันคือการภavana นี่การภavana เห็นใหม่ การภavanaต้อง

ให้มันเป็นจริง ผลตอบแทนต้องเป็นความจริง ข้อเท็จจริงอันนั้น ถ้าเป็นข้อเท็จจริงอันนั้น เราจะไม่เสียเวลานะ

นี่เวลาแชร์ทางโลกเขานะ คุณในข่าวสื่อน่าเห็นใจมาก คนเก็บออมมาทั้งชีวิตเลย ถึงเวลาแล้วไปลงทุนกับเขา พอลงทุนกับเขา เวลาเขาคดโกงไปนี่ ทั้งชีวิตเลยนะ เราสะสมเงินทองมาทั้งชีวิตเลย แล้วเราไปลงทุนกับเขาหมดเนื้อหมดตัวเลย แล้วจะดำรงชีวิตอย่างไร?

อันนี้เราเห็นอย่างนั้นเราก็น่าสังเวชแล้วใช่ไหม? แต่ขณะที่เราประพฤติปฏิบัติ ถ้าเป็นแชร์ทางธรรม เป็นแชร์ธรรมเราก้ไปกับเขา เราก้ลงทุนไปกับเขา แล้วก็ประพฤติปฏิบัติกับเขา ถึงเวลาแล้วนะหมดเนื้อหมดตัวเลย หมดเนื้อหมดตัวแล้วมันยังถอนรากถอนโคนในหัวใจนะ ทำให้เราเสียใจ ทำให้เราจนตรอก นี่ชีวิตทั้งชีวิตนี้หมดไปเลย

แต่ถ้าเป็นความจริงนะ มันจะลงทุนลงแรง คุณทำธุรกิจการค้า เราลงทุนของเรา มันจะได้ผลตอบแทนตามข้อเท็จจริง ตามเนื้อหาสาระ ในการประพฤติปฏิบัติของเรา ก็เหมือนกัน ถ้ามันจะเป็นสมมติ มันจะเป็นปัญญาทำให้มันเป็นไปตามความเป็นจริง ให้มันเป็นไปตามความเป็นจริง แต่ส่วนใหญ่แล้วเราไม่เป็นความจริง เราถึงเลตงสัย แล้วเราก้ให้เขาให้ค่ากัน นี่กระแสนันก็ชักนำกันไป มันชักนำกันไปแล้วเราไปตามกระแสนะ แต่พอข้อเท็จจริงนี้ถึงเลตงสัยทั้งนั้น

ในหัวใจของเรา.. นี่มือเราสกปรกนะ ถ้าเราไม่ได้ล้างมือเราสะอาด เราจะรู้ได้อย่างไรว่ามีมือเราสะอาด จะให้ใครมารับประกันว่ามีมือเราสะอาด ถ้าเราไม่ได้ล้าง เขาจะรับประกันแล้วมือเราก้สกปรกอยู่วันยังค่ำแหละ เพราะเราไม่ได้ล้างมือของเรา ใครจะประกันไม่ประกันมันเรื่องของเขา ไอ้การล้างมือของเราคือการล้างมือของเรา มือของเราเราต้องล้างของเราเอง ใจของเรา เราประพฤติปฏิบัติมันจะเป็นปัจจัยจัดตั้ง เป็นสันติภูมิกอในหัวใจของเราเอง

มันเป็นของเราเอง! ไม่มีใครรับประกันได้ ไม่มีใครมาตัดทอนให้มือเราสะอาด หรือสกปรกโดยความเห็นของเขา เป็นไปไม่ได้.. มันจะเป็นไปได้ด้วยการกระทำของเราเท่านั้น เป็นการชำระล้างของเราเท่านั้น สิ่งชำระล้างของเรา แล้วเราไม่รู้หรือ? เราไม่รู้เพราะอะไร?

ดูเวลาเขตกทงกัน สร้อยคอในคอเราแท้ๆ เลย ทำไมเราปลดจากในคอเราให้คนอื่นเขาไปล่ะ? เพราะความโลภใช่ไหม? เพราะความโลภอยากจะได้ทองเส้นใหญ่ สร้อยคอของเรา สร้อยคอมันเป็นทองคำแท้ แล้วอยู่กับคอเราเพราะเราเป็นคนหามา เราเป็นคนซื้อมา แสวงหามา มันเป็นของจริงเพราะเราแขวนกับคอเรามานะ เห็นสร้อยคอตกอยู่ข้างนอกเส้นใหญ่กว่าไง อยากได้เส้นใหญ่กว่า ถอดสร้อยคอของเราไปแลกกับของเก๊มา

นี่ก็เหมือนกัน มันเป็นเพราะอะไร มันเป็นเพราะความโลภ ในการประพฤติปฏิบัติเรา เห็นใหม่ ส่วนใหญ่เราจะบอกเลยว่า เราปฏิบัติตามครูบาอาจารย์ของเรามันทำได้ยาก มันทำได้ยากมาก มันทุกข์ทรมานนัก เวลาไปทำอย่างนั้นมันสะดวกสบาย

ทองเก๊กับทองจริงนะ! ทองเก๊ที่ไหนก็ได้ เอามาซุบมันทำได้หมดแหละ เพราะมันลงทุนน้อย แต่ทองคำแท้กว่าจะได้มา ในเหมืองกว่าเขาจะขุดแร่มา เขาต้องมาหลอมของเขา กว่าจะได้ทองคำมาแต่ละออนซ์ แต่ละบาท แต่ละสตางค์ มันแสนทุกข์แสนยาก

ของจริงมันทำได้ยาก เพราะมันเป็นของจริง ชีวิตเราก็เหมือนกัน ชีวิตของเรา ในการประพฤติปฏิบัติเรา เราจะเอาจริงหรือเราจะเอาปลอมล่ะ? ถ้าเอาจริงมันก็ต้องจริงของเราสิ มันบอกว่ามันจะเอาจริงของคนอื่น เห็นใหม่ เขาบอกว่าของจริง มันก็ตกทองไป เอาทองมาวางไว้เส้นเท่าไรเลย ไอ้ทองในคอเราเส้นเท่าไหนดวงๆ ใครก็อยากได้เส้นใสนั้นไง ด้วยความโลภไง ด้วยความโลภมันเป็นจริงไหม? มันไม่เป็นจริง

นี่เพราะเรามีความโลภ ถ้าเราทำตามข้อเท็จจริงของเรานะ เราปฏิบัติของเรา ทองคำจะหายากอย่างไร เราก็ทำตามความเป็นจริงของเรา ตามความเป็นจริงของเรานะ ลงทุนโดยข้อเท็จจริง ผลตอบแทนมันตามเนื้อหาสาระ ในการปฏิบัติของเรามันต้องตามเนื้อหาสาระ จะวิธีการใด จะอะไรก็แล้วแต่ ไอ้วิธีการนี้เราไม่ได้คัดค้านตรงนั้น เราคัดค้านในการที่สอนผิด นี่คือหัวหน้มันผิด

คนเรามันรู้จริงทั้งนั้นแหละ ทุกคนนี้ในการประพฤติปฏิบัติมันต้องรู้จริงหมดแหละ เราปฏิบัตินะ เรานั่งกันอยู่นี่นะเราจะไม่แก่ไม่เฒ่าหรือ? ทุกคนต้องแก่เฒ่าชราภาพไปเป็นธรรมดา แล้วเวลาแก่เฒ่าชราภาพไป เห็นใหม่ มันแก่หง่อมไปโดยกาลเวลา มันกินไปเป็นธรรมดาทั้งนั้นเลย ก็เลสมันอยู่ในใจ มันก็คึดหัวใจอยู่ธรรมดา

มันกัดหัวใจอยู่ธรรมดา ถ้ามีกิเลสในหัวใจ จะสอนอย่างไรก็แล้วแต่ กิเลสมันก็
กัดใจอยู่อย่างนั้นแหละ แต่เวลากัดใจแล้วมันไม่พูดตามความเป็นจริงไง ถ้าพูดตามความ
เป็นจริง นี่เวลาแก้เผ่าเป็นธรรมดา เวลาครูบาอาจารย์ของเรา เห็นใหม่ มีวิหารธรรมเป็น
เครื่องอยู่.. วิหารธรรม ถ้าใจเป็นธรรมนะ ร่างกายก็คือร่างกาย

สอุปาทิเสสนิพพาน พระอรหันต์ที่มีชีวิตอยู่ ชาติและขันธนี้เป็นเศษส่วน สะกือ
เศษทิ้ง พอเศษทิ้ง จิตที่มันหลุดพ้นแล้วนี่ มันหลุดพ้นนะ จิตมันหลุดพ้น มันอยู่ในซาก
เศษที่เหลือ แล้วซากเศษที่เหลือนี้จะไม่สามารถเข้าไปกระเทือนหัวใจดวงนั้นได้เลย ถ้า
ไม่เข้าไปกระเทือนหัวใจดวงนั้น ความคิดใจ ชาติ ๔ และขันธ ๕ ขันธ ๕ คือรูป เวทนา
สัญญา สังขาร วิญญาณ

นี่รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ.. สังขาร ความคิด ความปรุง ความแต่ง ถ้า
สังขาร ความคิด ความปรุง ความแต่ง ความคิดนี้มันไม่มีอำนาจเหนือจิต พอไม่มีอำนาจ
เหนือจิต การกระทำแสดงออกมาของจิตดวงที่เป็นพระอรหันต์ มันจะไม่มีมารยาสาโดย
ถ้ามีมารยาสาโดย เห็นใหม่ มารยาของจิตมันมี ถ้าจิตมันมี มันแสดงออกมาเป็นอย่างนั้น!

เวลาครูบาอาจารย์ของเรา อย่างเช่นหลวงปู่มั่น หลวงปู่ขาวนี่นะ เวลาท่านสั่งสอน
ของท่านเป็นเนื้อหาสาระ เป็นข้อเท็จจริง แต่ของเรานี้จิตเราเป็นกิเลส เห็นใหม่ พอฟังเข้า
นี่ธรรมเหนือโลก! ธรรมเหนือโลก ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเผยแผ่ธรรมกันนี้
ธรรมเหนือโลก ในธรรมนั้นมันก็มีฆราวาสธรรม มันมีแก่น มีกระพี้ มีเปลือก มันต้องชัก
นำเข้ามา

พระพุทธเจ้าเทศน์ครั้งแรกนี้เทศน์อนุปปพิชิตา คือเทศน์เรื่องของท่าน เรื่องของ
การเสียดละ เรื่องของเนกขัมมะ เรื่องของสวรรค์ นี่แล้วก็หักลงเลยเรื่องอริยสัจ หักลงที่
จิตมันพร้อมใจ ไอ้ของเรานี้มือเลอะจี มือสกปรกอย่างนี้ จะเอามือนี้ไปจับนิพพาน มันจับ
นิพพาน นิพพานก็เปื้อนจี๊ใจ นิพพานเปื้อนจี๊ใจไม่ใช่นิพพานของเรานะ นี่ถ้านิพพานความ
จริง จี๊มันจะไปจับได้ไหม? มือสกปรกอย่างนี้ไปจับได้ไหม?

นิพพานเอามือไปจับไม่ได้ นิพพานนี้ใจสัมผัสเท่านั้น ใจเป็นสิ่งที่สัมผัส แล้วถ้า
ใจสกปรกมันจะสัมผัสสิ่งใด? มันสัมผัสไม่ได้ สิ่งนี้มันสัมผัสไม่ได้ เห็นใหม่ นี่ถ้าพูดถึง

มันแชร์กรรมนะ มันเป็นเรื่องของกรรมที่แบบว่าเป็นกระแส กระแสที่ดึงกันไป แต่ถ้าเป็นความจริงนะ เราประพฤติปฏิบัติ มันต้องเป็นตามข้อเท็จจริงของเรา

นี่วิธีการสอนมันหลากหลายเยอะเยอะไปหมด แต่หลากหลายขนาดไหน ผลของมันนะ ผลของการประพฤติปฏิบัติ ผลของมันคือสมณะทั้งหมด ผลของมันคือการปล่อยวางทั้งหมด แต่ผลของการปล่อยวาง การปล่อยวางมันมีสัมมากับมิมิจฉา ถ้าเป็นสัมมา มันมีสติเข้าไป เพราะมีสติเข้าไปมันจะรู้ตัวเองตลอดเวลาเห็นใหม่

วุฒิภาวะของใจ ใจที่มีวุฒิภาวะ ผลตอบแทนที่ได้มาจากการประพฤติปฏิบัติ มันให้ผลตอบแทนตามแต่กำลัง อำนาจวาสนาของตัวเองแต่ละบุคคล จังหวะและโอกาสของคนมันไม่เหมือนกัน จิตที่มันนุ่มนวล จิตที่มันควรแก่การงาน เห็นใหม่ จิตที่มันแข็งกระด้าง จิตที่มันโดนกระทบ อย่างเช่นเรามีผลอะไรกระทบที่รุนแรงกับหัวใจของเรา ความคิดเราจะฟุ้งซ่านมาก ความคิดเราจะแผ่กว้างไปไกลมาก เราจะต้องใช้สติปัญญาที่มีกำลังที่เข้มแข็งกว่า

การประพฤติปฏิบัติแต่ละครั้งแต่ละคราวมันจะไม่เหมือนกัน ไม่เหมือนกันแม้แต่จิตดวงเดียวกัน การกระทำมันยังหลากหลายเลย แล้วเวลาหลากหลายนะ สงบบ้างไม่สงบบ้าง แล้วสงบแล้วจะอย่างไรควบคุมมันให้ได้บ้าง แล้วออกใช้ปัญญา ปัญญาออกใช้แล้วได้ผลหรือออกใช้แล้วไม่ได้ผล

เหมือนเราทำงาน นี่ทำงานจนมีความชำนาญนะ จนประมาทเดินเลื้อ เขียนหนังสือหรือว่าคูอะไร บางทีมันก็ผิดพลาดได้ ความผิดพลาดนะ เราชำนาญมาก เราเขียนได้ทุกอย่าง เช่นทุกๆ วันเลย แต่ทำไมเขียนผิดเขียนถูกละ? เช่นทุกๆ วันเรายังเขียนผิดได้เลย

นี่ก็เหมือนกัน จิตเวลามันทำงานของมัน มันมีโอกาสผิดพลาดได้เป็นธรรมดา ถ้ามีโอกาสผิดพลาดได้เป็นธรรมดา สติ มหาสติ สติมันจะละเอียดลึกซึ้งเข้าไป มันจะแตกต่างกับการที่เราว่ากันโดยธรรมชาตินี้ไง สรรพสิ่งเป็นธรรมชาติ เป็นธรรมชาติ ความโง่ก็เป็นธรรมชาติอันหนึ่งนะ การเกิดการตายนี้เป็นธรรมชาติอันหนึ่ง ธรรมชาติอย่างนั้น ธรรมะเป็นธรรมชาติ

ธรรมชาติมันทำให้เราไม่ชวนขวยใจ ธรรมชาติมันทำให้เรายอมจำนนกับข้อเท็จจริงในชีวิตนี้ไง แต่ข้อเท็จจริงในชีวิตนี้มันก็โลกีย์ปัญญา ปัญญาในวิภูฏะ เห็นไหม แล้วปัญญาที่มันจะถอดจะถอน มันจะรื้อถอนวิภูฏะล่ะ? วิภูฏะ วิวิภูฏะ แล้ววิวิภูฏะมันเป็นอย่างไรวะ?

นี่ไงที่บอกผิดมันผิดตรงนี้ไง ผิดตรงนี้ เวลาว่าปัญญาๆ ปัญญาวิทยาศาสตร์ เป็นปัญญาที่เราใคร่ตรงกันไ้ แต่ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าลึกลับกว่านี้หลายชั้นนัก แต่เริ่มต้นพื้นฐานมันก็มีโลกีย์ปัญญากับ โลกุตตรปัญญา พอพื้นฐานแล้วมันก็มีปัญญาในชั้นของ โสดาบัน ชั้นของสกิทาคามี ชั้นของอนาคามี ชั้นของพระอรหันต์

ชั้นของโสดาบันกับสกิทาคามี มันก็ใช้ปัญญาแตกต่างกัน มรรคแตกต่างกัน ความเห็น ความรู้แตกต่างกันมาก ถ้ามันเป็นอันเดียวกัน ถ้าโสดาบันก็ต้องเอาโสดาบันนั้นทำลายกิเลสไปได้ตลอดรอดฝั่งสิ มรรคของโสดาบันมันก็แก้ได้แค่ โสดาปัตติมรรค สกิทาคามีมรรค อนาคามีมรรค อรหัตตมรรค ทำไมมันต้องมีสกิทาคามีมรรค โสดาปัตติมรรคล่ะ? ทำไมไม่เป็นโสดาปัตติมรรคแล้วก็น่ากิเลสได้หมดเลย ถ้าได้เป็นมรรคฆ่ามันหมดเลย กิเลสฆ่ามันเกลี้ยงไปหมดเลย มันเป็นไปไม่ได้!

มันเป็นไปไม่ได้ เห็นไหม นี่ปัญญาที่มันหลากหลาย ปัญญาที่มันลึกซึ่งแตกต่าง นี่มันจะเข้ากับสิ่งที่เขาพูด มันเป็นแชร์ลูกโซ่ มันเป็นแชร์ธรรมะ เพราะมันพูดเป็นวิทยาศาสตร์เป็นอันเดียวกัน ใครมีปัญญาแล้วฆ่ากิเลสได้หมดเลย.. เป็นไปไม่ได้หรือ เป็นไปไม่ได้!

ปัญญานะ ปัญญาแต่ละชั้นแต่ละตอน นี่ครูบาอาจารย์ เวลาท่านธัมมสาส์จจา เอตัมมังคลมุตตมัง ออกจากป่ามาแล้วคุยธรรมะกัน มันฟังออกเลยนะ ปัญญาระดับนี้ชั้นนี้ ปัญญาระดับนี้ชั้นนี้ ปัญญาที่มันฆ่ากิเลส ปัญญาแต่ละชั้นแต่ละตอน มันฟังออกหมด คนเคยเป็นเคยผ่านมันต้องฟังออก พอฟังออกแล้วนะ คูสึค้ายกลในใจมันมีก็ค้ายกล เวลาเราจะผ่านไปแต่ละชั้น แต่ละตอน แต่ละค้ายกล จะเข้าไปทำลายวัฏจักร ทำลายมาร ทำลายจักรพรรดิ ทำลายผู้ที่ครองเรือน เห็นไหม เรือนยอด ๓ หลัง ปู่ย่าของอริชชา นี่เราต้องไปหักเรือนยอดของมัน ไปทำลายมัน

อู๋.. ฟังครูบาอาจารย์เราเทศน์นะมันซึ่งใจมาก คูติเวลาหลวงตา เวลาครูบา อาจารย์ท่านเทศน์นะ พวกเราบอกว่าเหมือนเครื่องบินเลย เทคออฟแล้วมันขึ้นนะ มันจะ เห็นขึ้นเลย ไปเป็นชั้นๆ เข้าไปเลย มันจะค้ำค้ำ มันจะเข้าไปชำระกิเลสในหัวใจ มัน ไม่ใช่แชร์ธรรมะอย่างนี้หรอก พุศกันไปๆ ลักวันหนึ่งมันต้องล้ม ถ้าผลตอบแทนมันหา ไม่ได้ มันต้องล้มแน่นอน ช้าหรือเร็วเท่านั้นเอง แต่เวลาล่มตอนนั้นแล้ว มันสะท้อนถึง ชาวพุทธเราไง ชาวพุทธเราจะสะท้อนวันไหน อีกรอบหนึ่งแล้วหรือ? อีกรอบหนึ่งแล้ว หรือ? นี่เพราะอะไร?

ใช่! กรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กัน กรรมมันจำแนกสัตว์ คูติมันเข้ากันโดย ธาตุ เห็นไหม ในธรรมวินัยนี้มันจะพัฒนาสภาพเข้าสู่ฝั่ง สิ่งที่ยอมปลอมมันอยู่ในธรรม วินัยนี้ไม่ได้ มันต้องซัดเข้าสู่ฝั่ง กาลเวลามันจะพิสูจน์ มันจะซัดเข้าสู่ฝั่ง แต่ขณะที่พิสูจน์ เข้าสู่ฝั่ง ในปัจจุบันนี้เรามีผลประโยชน์ตอบแทนกันอย่างไร? เรามีความเห็นอย่างไร?

เวลาเราต้องการผู้นำ ต้องการผู้รู้ ต้องการผู้ชี้แนะให้เราใช้ชีวิต หรือเราประพฤติ ปฏิบัติโดยถูกต้องตามความเป็นจริง แต่เนี่ยถ้ามันรู้มันจะชี้แนะ เห็นไหม ครูบาอาจารย์ ของเรา เวลาชี้แนะนี่ชี้แนะในวงแคบ หลวงตาท่านบอกว่า “ในวงกรรมฐาน”

ธรรมยุตินี้ในวงกรรมฐาน คือในวงของครูบาอาจารย์ของเราที่ปฏิบัติ มันพูด ภาษาเดียวกัน มันมีทัศนคติ มีความรู้ มีความเห็นที่ใกล้เคียงกัน คุยกันนะ ธรรมสภาจณา เอตัมมังคลมุตตมัง ด้วยเหตุ ด้วยผล ด้วยวุฒิภาวะ ด้วยความรู้มันจะเข้าใจกัน พอวงกว้าง ออกไปนี่หลากหลายแล้ว พอวงกว้างออกไปมันก็มีมุมมอง เห็นไหม

ปรียติ ปฏิบัติ.. ปรียติก็คือทางวิชาการ ปรียติคือทางวิชาการ ในภาคปฏิบัติ วิชาการก็คือวิชาการนะ ในภาคปฏิบัติมันไม่เหมือนวิชาการหรอก มันมีเทคนิคของมัน มันมีการกระทำของมันในภาคปฏิบัติ

ปรียติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ! ผลของมันที่เกิดขึ้น ที่มันออกมาเนี่ย แต่เวลาเขาพูดธรรมะ กัน แชร์ธรรมะนะมันพูดเหมือนกันหมดเลย เหมือนกันหมดเลย ไม่มีอะไรแตกต่างกับ อะไรเลย แล้วธรรมะก็คือธรรมะ ต้องเอียงกันด้วยทางวิชาการ แล้วต้องว่าอ่านหมดหรือ ยัง? ได้อ่านหมดหรือยัง? โห้.. นิยาย! นิยาย! นิยายไม่ต้องอ่านเสียเวลา เอาเหตุเอาผลมันก็

พอ เราจับเหตุจับผลได้แล้วมันก็จบแล้ว ไม่ใช่แค่รู้ลูกโซ่เว้ย รู้แล้วจะต้องส่งต่ออีกร้อยคน ร้อยส่งเป็นพัน พันเป็นแสน

นี่ไงพระธรรมะ มันเป็นพระนะ แล้วสุดท้ายแล้วผลตอบแทนมันให้ไม่ได้นะ แล้วมันก็จะล้มลง พอล้มลงแล้วมันจะเป็นอย่างไร? มันสะท้อนไหม? ถ้ามันสะท้อนนะ นี่เวลาพูดอย่างนี้แล้วเราสะท้อนใจอันหนึ่ง สะท้อนใจว่าในวงการของพระ ถ้าพูดถึงการประพฤติปฏิบัติแล้วมันดีหมด ทำไมพระเรา พระที่ไม่ใช่พระปฏิบัติ หรือวงพระที่เขาอยู่กัน โดยธรรมชาติ ทำไมเขาทำตัวให้สิ้นกลอนศรัทธาของชาวพุทธล่ะ?

พระเราเองมันก็ทำกันนะ แล้วพอเวลามามองปฏิบัติเราก็อ่า “ปฏิบัติแล้วก็ศิษยานี้แล้ว เป็นชาวพุทธแล้ว ปฏิบัติแล้ว หลวงพ่อยังจะเอาอะไรกันนักกันหนาล่ะ?”

เราไม่ได้เอาอะไรกันนักกันหนานะ เราเอาข้อเท็จจริง เอาข้อเท็จ ข้อจริง อะไรเท็จ อะไรจริง เราต้องคุยกัน ไม่อย่างนั้นล้มสากัจฉา เอตัมมังคลมุตตมัง เป็นมงคลชีวิตมีไว้ทำไม? พระพุทธเจ้าบอกมงคลชีวิตนะ เห็นไหม คุณติเราให้ทางวิชาการ ให้ปลาเขากินกับสอนเขาจับปลา สอนเขาจับปลาเขาดำรงชีวิตได้นะ

นี่ก็เหมือนกัน เราบอกทางวิชาการ ให้ธรรมะเป็นทาน แล้วให้เราได้คิด ให้เราได้สติ ให้เราเห็นคุณค่า ให้มีสติว่าใครก็ชักนำเราไม่ได้ แשרลูกโซ่ ผลประโยชน์ตอบแทนที่จะมาชักนำเราไปว่าลัดสั้นแล้วจะเข้าถึงได้ง่าย เราเอามาใคร่ครวญให้ดีๆ ใคร่ครวญให้ดีๆ ถ้ามันเป็นอย่างนั้น ทำไมพระพุทธเจ้าไม่สอน? ถ้ามันเป็นอย่างนั้น หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ท่านเป็นผู้บุกเบิก ทำไมท่านไม่สอนให้เราไปกันได้ง่ายๆ ละ?

นี่ครูบาอาจารย์ของเรามีอำนาจวาสนาขนาดไหน ท่านยังให้เราต้องลงทุนลงแรงเหมือนพ่อแม่เลย รักลูกมาก ลูกต้องเรียนหนังสือ ต้องมีหน้าที่การงาน ต้องยื่นในสังคมให้ได้ ไม่ใช่ลูกเรานะเอาสบายๆ นะ แล้วโตขึ้นมาทำอะไรไม่เป็นเลย พอทำอะไรไม่เป็นแล้วมันจะดำรงชีวิตของมันอย่างไร?

จิตของเราไม่มีพื้นฐาน จิตุจิต พื้นฐานของจิต นี่จิตุจิต กรรมฐาน ฐานที่ตั้งแห่งการงาน ถ้ามีฐาน มีที่ตั้ง เวลาทำอะไรมันมีที่หลบภัยของมัน.. "ไอนี้ไม่มีอะไรเลย ว่างๆ ว่างๆ ปวดหัวนะ มันไม่มีหลักมีเกณฑ์ ตัวเราไม่มีจุดยืน จิตเราเองไม่มีจุดยืน ไม่มีที่ปัก

ไม่มีอะไรเป็นสมบัติของเราเลย ให้เขาจงจุมกัณฑ์ไปตลอดเลย วันไหนโซ่ขาดนะ โซ่ที่
มันจุมกัณฑ์อยู่นี้มันขาดนะ เราไม่มีใครจุมนะ เราจะเคว้งคว้าง เราจะไปไม่ได้

แต่ถ้าเป็นกรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นสันตสิทธินิโค เป็นปัจฉิม
ตัง อตตะตา หิ อตตะโน นาโถ ให้เป็นผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ เห็นใหม่ สันตสิทธินิโค รู้จากจิต รู้
จากข้อเท็จจริง มันจะยืนที่ไหนก็ได้! องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า

“ภิกษุอยู่ภาคตะวันตกของประเทศของชมพูทวีป ทำเหมือนเรา ปฏิบัติเหมือนเรา
เหมือนอยู่ใกล้เรา ภิกษุจับชายจิวรเราไว้เลย แต่ไม่ปฏิบัติเหมือนเรานะ เหมือนอยู่
ห่างไกลกับเรา”

ถ้าเราประพฤติปฏิบัติตามข้อเท็จจริง เราอยู่ไกลขนาดไหน เราเหมือนกับกอด
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไว้เลย

“ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต”

นี่เรากอดองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พุทธะในหัวใจของเรา ทำไมมาให้คน
อื่นเหยียบขี้หัวใจของเรา ชักงูหัวใจของเราออกนอกกลุ่มนอกทางล่ะ? เราต้องรู้ตัวเราเอง
ยืนที่ไหนก็ได้ ไม่ต้องให้ใครชักนำ มันจะเป็นความจริง เป็นสันตสิทธินิโคกลางหัวใจของ
เราเอวัง